

لحاح الحیدر الملاح علی النواصب
ایو جوان ای ابر ای ابرم
آرام جان ای ابر ای ابرم

ابر هرا بر خاک دست بلا
افتاده فی اینور زبا الحلا
بعدت شدم می در غمت مبتلا
خشمتم اسیر اکنون به کرب بلا
هر دم ز غم بر سینم دبرسم
آرام جان ای ابر ای ابرم

برگویم آرام بعد تو ای وحید
اگاه شدی در راه دینت شهید
مرا نمودی ای پسر نا امید
ای کاشی عمر من به آخر رسید
به خیر بین بر حاله منورم
آرام جان ای ابر ای ابرم

اندر دل من بعد امید ای سر
میوه می شد من پیر ای نه خوشی گهر
دست مرا گیری ایامه سیر
گشتم ز هجرات ولی خوشی گهر
به خیر بر حاله غم بروم
آرام جان ای ابر ای ابرم

میگذاستم ای شب هیر الانام
عمر من ای ابر اگر شد تمام
سپارم در خاک و با احترام
لیکن نور منی روز من به شام

بالینا گروه دشمنی ای سرورم
آرام جان ای ابر ای ابرم

بودی من بعدم به تو سر بلند
رفتی دشمنی غم قلبم فکنده
والله خیانت آتش کین زدند
وارسوئی تو خواهند مرا برند
توبان زلفت جسم هم بکرم
آرام جان ای ابر ای ابرم

می گرورم سوی وطن ای یحیی
از دل بکشم آه ای پسر با این
جسم تو میماند بروی زمین
راست ولی بر نیره ای نازنین
در پیش چشم ای منورم
آرام جان ای ابر ای ابرم

می میروم ایندم ز جور خسان
از کر بلا تا شام با کو فیان
لیکن تو میمانی ایند کشتگان
گویند فرانی صبح شام ایوان
از بهر ابر می همی نورم
آرام جان ای ابر ای ابرم

لخادم الحيا الحاج علي الزاكي

عالي ابراهم ماه منور
بشد كشته زكي از يدي منور

برفت ان ابراهم ماه منور
حبي گفتا به ليل يا خروشان
دعا كن تا علي از جور عدوان
بماند در امان هي داود

برفت او سوي ملك و قوم نوين
هي ليلي يا ه سوز غمگين
بگفتا اي خدا ~~بگفتا~~ يا قلب خونين
چوالم رفته آتون سوي

چو يوسف سوي يعقوب اي اله
هي برگشت فارغ گشت از محم
تو او ريخته مرا در ايندم
كه بيلم ابراهم را باريه ديد

در آلام ابراهم دل شكسته
ن سوز تشنگي لالان گشته
بگفتا اي پدر با حال خسته
رسان آبي برم ايشل حيد

سيه آورده كبريا پر كبر او
عيانه شد بهره ابر مطلق او
فرموده اندم بشد ثابت تبه او
كه لب تشنه بود با تشنه فو او

سيه گفتار روان شو با هم محبت
تا ساعت ديگر به حيات
سوي سياره تو آرد سجدت
علي حاتم ولي از اله كوثر

برفت او سوي ميدان هي دوباره
بشد جسي ز كيشه يا ره باره
سيه چوون نه سوي آن ستاره
رسيد گفت بر رفت از دستم ابر

لخادم الحسني الحاج علي الطراي سرگئی

ای اگر ای بر خمه نور حسینی

ای که تو شبه اخذ نور دو عینی

لیلی بگفتا ای علی اکرمی ۱

بر خیز بگر بر دل خم پرورمی ۳

ای مدحی اینور جهان تر می ۲

از هر ز کیم اینجایی پیشی زمینی

میو دایم در می اگر بهائی

چون رفتم از دار جهان مزار سانی

اند ر که لیکن مرا اندم چاشنی

می اینجایی تو ای اگر حسینی

لب تشنه جان دای ای اگر می

بعد از تو می نالان و غمخوار گرفتار

میگردم از جور جفای قوم اشرار

۳ دیگر ندانم ناصری یا مصلحتی

می از وطن با تو ای نور دو جهان

زین دلت پر نغم آیدم ایماه تابان

بر کو چه گونه می روم با قدم عدوان

۴ دایم شهید منم اندر راه دینی

بادشمان عازم سوی شام ویران

نگردیده ام می ای پر جام علوان

می در اسی تو اندر این بیابان

۵ آخر فدای باب این دینی مبینی

می میروم با شمر خوی مستکار

ماهی تو اندر پیشی عیسی علما ر

جان دای تو ولی ایتم مختار

۶ در انتظار و جنت آب معینی

لَيْلَايَ غَمَلِي كَفْنَا أَيَّ الْبُرَى
بَرْخِي بَشِينِي يَكْدُمُ أَنْدَرِي مِي

أَرْخِيهِ لَيْلَا سُدَّ رَوَانِ بِأَحَالِ نَالَانِ
دِيدِ أَرْجَفَايَ قَوْمِ كِنِي بِرْخَاكْ سَوَانِ
أَفَادَهُ نَوْرَ دِيدِهِ أَشْ وَأَنْ مَاهُ أَبَانِ
بَرْسِينَهُ وَبَرْ بَرْدَ بَا آهُ شِيُونِ

كَفْنَا أَيَّ أَرَامِ جَانِ أَيَّ جَانِمِ الْبُرَى
بَرْخِي بَرْحَالِ غَمِ أَنْتَلِزِمَ نَوْرَ بَلَرِ
كَشَمَ زَبْعَدَتِ مِي أَسِيرِ قَوْمِ كَاغِرِ
لَيْلَانِي نَوْرَ كَشَمِي كَشَمِي أَيَّ قَوْمِ دُشْمَانِي

مِي بُورِ أَمِيدَمِ أَيَّ عَلِي بِيْمَانِي بَارِي
جُونِ مِي شَوَمِ بِي أَيَّ بَرْوِي نَوْرِ بَارِي
كَمِ دُشْمَانِي كَشَمِ طَبِيبِ أَرْبَرَمِ أَرِي مِي
رَأْسِي مَلِ بَلَدِ أَرِي نَوْرَ بَرْوِي دَا

مِي جَانِ أَيَّ بَارِي قَلْبِ بِيْمَانِي
كَمِ رَفَقَمِ أَرْسُوِيَتِ مِي أَرَايِي دَارَقَانِي
بَادَتِ خُودَ أَنْدَرِ لَحْدِ مَرَارَانِي
بُدِي دُشْمَانِ مَلِ دُرُوقَتِ صُودِ

لَيْلَانِي جَانِ رَفَقِي مَانْدَمِ زَبْعَدَتِ
هَمِ دَمِ كَشَمِ آهُ أَيَّ عَلِي جَانِ زَبْعَدَتِ
مِي بَارِ أَسِيرَانِ مِي رَوْمِ تَوْسُوِي جَنْبِ
أَنْدَرِ بَرْ جَدَتِ بِي أَنْ نَوْرَ دُشْمَانِي

لَيْلَانِي جَانِ دَايِ جَرِ أَنْدَرِ لَيْلِ آبِ
بَرْ كُجَسَانِ مِي نَوْمِ آبِ أَيَّ مَاهُ نَابِ
رُوزِ شَبِ أَنْدَرِ غُصَّةِ أَتِ نَالَانِ بِي تَابِ
كَشَمِي هَمُوشِ أَيْوُجُونِ أَيْمَاهُ رُوشِ

دَا دَارِ جَفَاوِ كِينِيهِ أَيَّ قَوْمِ عَدُوَانِ
رَفَقِي مَرَا كَشَمِي دَايِ بَرْجَانِ
كَشَمِي مِيهِ رُوزِ أَيْ نَوْرِ دُشْمَانِ
بَرْ بَرْ سُدِي هَمُوشِ كَلِ رَفَقِي رُكُوشِ

أَيَّ كَاشِي أَنْدَرِ كَمِ بِلَا مِي جَانِ سَارِ
أَيَّ كَاشِي هَمِ هَمَتِ رَوْمِ أَيَّ كَلِ عُدَاوِ
كُودِ مَرَايِ دَرِخَمَتِ مِي أَسْكَبَارِ مِ
وَارِ بَرْ نَوْرَ رَحَتِ مَرَا بُوَيْدِهِ بَرْتِ

لحاح المني الحاج على الوالدة

ای جان مادر ای ابر ای ابر

بر خیز آیه نور دو جهانم
ای ابر از بعدت که حیرانم

دانی چه دیدم من همی دانم
الکون چه دیدی تو ز عدوانم
ایور داور ای ابر ای ابر

از حال خون بر خیز بیی حال

گردیده افشوده هم احوالم

از هجرت تو از دل که میانم
چون طایر شکسته شد بال
گشته ام مضطرب ای ابر ای ابر

وای از جفا و جور ایی گردون

ببینم همان جسته شده در خون

بگر که لیلی شد برت همچون
ایکاشی جان بسیار داو اکنون
در خون شاور ای ابر ای ابر

بعدت منی ای ابر اسیرم

از این جهان ایو جوان سیرم

در که بلا کاشی بچایم

ای ابر ماه منیرم

ای سرور ای ابر ای ابر

بود این امیدم ای مه تابان

چون من شوم پیرای رخشان

دست مرا گیری علی جان

لیکن سازم از ستکاران
چون کلی پریر ای ابر ای ابر

هرست بدله دارم بدوران

محرم اگر شد ای علی بابا

راسی مرا بگذاری از احسان

در دامنش ای ابر از امکان

ای پیل حیدر ای ابر ای ابر

گر جان سپارم با غم زاری

جسم مرا در قبر بگذاری

لیکن برت اشکم شده جاری

تا لم زکین با غم گسادی

سبب بعبیر ای ابر ای ابر

گر من روم باد سخنان تا شام

با این زبان مضطرب و اتمام

دارم بدله شور و غم آلام

بهرت فراتی ناله از ایام

تا روز محشر ای ابر ای ابر

عمر
عمر
عمر
عمر

بیابن نو حدیثی باده شمس
رحال اکبر و آن مادریه اکبر

جو صبح روزه عاشور احیان گردید
علی اکبر گروه اهل کین را دید
بسوی مادرش آمد چنان خورشید
بنابده نوره او بر روی آن مادر

بگفتا السلام ای مادره دارم
بدیه امره حماد ای برنج انوارم
که دیگر زین جویان بنگر که پیزارم
کم خوله بر این گروه بد منزل

بدادش امر آندم سوی ساه دی
رفت گفت بابا بادر محلیت
بدیه امره حماد ای علی تکرین
کم بخندیدم ایندم حماد خیر

بدادش امره یاری آن حسنی با آه
رفت او سوی مید آن رویه او چون ماه
همه گفتند علی از خوف و او یله
همی آمد که رفاردید این حد

بگفتا من علی اکبر بعید اتم
علی حدم بود ای قوم عدوانم
حسینی بایم بود آن ماه تا با نام
بد ایندم منم آن شب بیغم

کم حماد چنان حد را اندر صفین
ز تن شمشیر بر این قوم بد آئین
بنام سبط احمد ای گروه کین
که گردد رو برو با من ایالین

بند شمشیر همجو حد را کردار
که روزه روضی بر جفا کاران و تار
همین را بر یار افکنده دارا خطار
یار را بر نیی من افکنم یگر

مصادره تیغ او جانهای قوم دون
زمین کر بلا در یک بر آزار خون
همی یافتند نصر من الله مقرون
همین آن علی اکبر چنان اختر

ز بسکه زد علی اکبر او شمشیر
بشد تشنه علی حالتش تغییر
روان شد سوی بابش همچنان یک شیر
بگفت بابا شدم تشنه بمن بنگر

بگفتا آن حسنی با ناله و محنت
که بابا بعیدان ایتمه همت
که نوری آب التون از کف حد
هراتی در عزایت وای مضطرب

تحت می بر ۱۹ / دی الحجه ۲۰۲۰
۹